

Helga Zepp-LaRouche i København Seminar for diplomater

BYG VERDENSLANDBROEN FOR VERDENSFRED

Helga Zepp-LaRouche var taler ved et seminar for diplomater, der blev afholdt i Det russiske Kulturcenter i København den 30. januar 2015 med titlen, »Økonomisk udvikling og samarbejde mellem nationer; eller økonomisk kollaps, krig og terror? Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.

Efter fr. LaRouches kraftfulde tale, talte repræsentanter fra tre af ambassaderne fra BRIKS-nationerne – Rusland, Kina og Sydafrika. Desuden stillede repræsentanten for Brasilien et spørgsmål under den efterfølgende diskussion. Videoerne og lydfilerne af fr. LaRouches tale, og den tale, som hr. Machiel Renier van Niekerk, repræsentanten fra Sydafrikas ambassade i Danmark, holdt, kan ses på www.schillerinstitut.dk/si/?p=4818

I seminaret deltog repræsentanter fra 15 ambassader fra Europa, Asien, Afrika og Sydamerika, sammen med danske erhvervsfolk og Schiller Institutets aktivister.

Fr. LaRouche talte om, hvor tæt vi er på en total nedsmeltning af finanssystemet, hvor tæt vi er på en atomkrig, og hvad forbindelsen mellem de to er. Men der er et alternativ: Hvis vi får Europa og USA til at acceptere Xi Jinpings tilbud om at gå med i deres økonomiske alliance for udvikling.

Fr. LaRouche fremlagde det momentum, der er for BRIKS' økonomiske udvikling, og det perspektiv, der er skitseret i den nye EIR-rapport »Den Nye Silkevej er blevet til Verdenslandbroen«, som hendes mand Lyndon LaRouche og hun selv, så vel som Schiller Institutet, har kæmpet for i årtier. Hun appellerede til deltagerne om at sætte dette alternativ på verdensdagsordenen. Kontakt Schiller Institutet for at købe rapporten. Brochuren »Hvorfor USA og Europa må gå med i BRIKS – En ny, international orden for menneskeheden« kan købes, eller den kan læses på: www.schillerinstitut.dk/si/?p=4898.

Introduktion ved Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet i Danmark:

Tom Gillesberg: God morgen. Jeg er meget glad for at se jer alle sammen. Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet her i Danmark, og chef for EIR's kontor i København. Det er en ære for os at være vært for denne konference her i Det russiske Hus, takket være den Russiske Ambassade og Det russiske Hus. Vi har et meget spændende program om de store spørgsmål, vi i dag er konfronteret med. Den første præsentation er ved Helga Zepp-LaRouche, der sidder her ved min side, som jeg vil introducere om lidt. Fr. LaRouche er grundlægger af Schiller Institutet, og også hustru til Lyndon LaRouche og en meget nær medarbejder til hr. LaRouche igennem temmelig lang tid.

Efter fr. LaRouches præsentation vil der blive nogle korte erklæringer fra nogle af BRIKS-landene. Der bliver en erklæring fra Alexey Kolesnikov fra den Russiske Ambassade; vi har en kort tale fra Hu Yi fra den Kinesiske Ambassade og fra Machiel Renier van Niekerk fra Den sydafrikanske Ambassade. For at de, der ikke er til stede i dag, stadig kan være en del af diskussionen, vil vi optage Helga Zepp-LaRouches tale, men herefter vil vi slukke for mikrofonerne, så alle kan deltage i en åben og ligefrem diskussion, som verden virkelig har brug for.

Før jeg giver ordet til Helga, vil jeg blot kort introducere hende. Som sagt, så er hun hustru til statsmanden, økonomen og filosofen Lyndon LaRouche, der i en høj alder stadig yder lederskab i USA for at sikre, at der i USA er en gruppe, der er rede til at samarbejde med resten af verden om de problemer, vi står overfor i dag.

Helga grundlagde Schiller Institutet i 1984. Hun er også forkvinde for Bürgerrechtsbewegung Solidarität, BüSo, et tysk, politisk parti. Hun har været aktiv meget længe, men især, i sammenhæng med diskussionen her i dag, meget aktiv siden Berlinmurens fald, med præsentationen på daværende tidspunkt af Den produktive Trekant Paris-Berlin-Wien om, hvordan man kunne skabe en transformation fra den tidligere kolde krig til et massivt samarbejde om økonomisk udvikling. Dette program blev dernæst udvidet til programmet om Den eurasiske Landbro, som ville inkludere hele Eurasien, og i særdeleshed Kina, og som led i sin kamp for dette har hun også været meget aktiv i selve Kina, hvor hun i 1990'erne faktisk vandt sig tilnavnet »Silkevejsdamen« på grund af sit meget hårde arbejde for at få et samarbejde med Asien, med Kina, med Europa og alt, hvad der ligger der imellem, om økonomisk samarbejde.

Man kan sige, at det perspektiv, vi nu ser fra BRIKS-landenes side, om en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden, er det, som Helga Zepp-LaRouche har arbejdet for i hele sit liv og forsøgt at gøre muligt. Hun har også været en meget fremtrædende person for at forhindre truslen om en Tredje Verdenskrig, nu en termonuklear krig, og for opbygning af en inkluderende verdensorden, i stedet for en konfrontation med verdenskrig til følge. Hun har også i løbet af de seneste år været initiativtager og hovedperson i at arrangere en række konferencer i USA og Europa for at skabe et paradigmeskift, i Europa og USA i særdeleshed, inden for økonomi, på det strategiske felt, men også inden for kultu-

ren, hvor Helga Zepp-LaRouche er en fremtrædende, lærd kapacitet i Friedrich Schiller, Nicolaus Cusanus og mange andre af de store personligheder i europæisk historie. På det seneste har hun også været initiativtager og stifter af en kampagne for eksplicit at få Europa og USA til at acceptere tilbuddet fra BRIKS-landene om at samarbejde om at skabe en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden.

Med disse ord tror jeg, at Helga har en masse at sige til os i dag; så vær så god, Helga.

Helga Zepp-LaRouche: Mange tak for disse venlige ord. Mine damer og herrer, vi har en virkelig dramatisk situation i verden, som jeg ved, De alle er bevidste om, og forslaget til en Verdenslandbro, som jeg vil tale en del om, er ikke en valgmulighed; det er en bydende nødvendighed, hvis vi vil undgå en Tredje Verdenskrig. Jeg mener, at præsident Xi Jinpings tilbud til USA og andre betydningsfulde lande om at samarbejde om Den nye Silkevej, er den eneste måde, hvorpå vi kan overvinde den aktuelle fare for verdenskrig. Hvorfor siger jeg, at vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig? De fleste mennesker ser på Ukraine, og der er mange mennesker, der er kommet med advarsler om, at konflikten over Ukraine, hvis den går i retning af en militær løsning, indbefatter faren for en storkrig. Men jeg er enig med præsident Putin, der sagde, at hvis de ikke havde brugt Ukraine, ville der have været et andet spørgsmål til at søge en konfrontation. Det har at gøre med den kendsgerning, at den virkelige årsag til krig ikke er en territorial konflikt, hvor alvorlig situationen i Ukraine end er, men derimod den kendsgerning, at det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran en nedsmeltning.

Grækenland bro mellem Europa og BRIKS?

Men før jeg kommer nærmere ind på dette, så lad mig sige, at de fleste mennesker i Europa lige nu er temmelig oprørte over det nylige resultat af det græske valg, fordi det er helt klart, at den nye, græske regering har taget et klart standpunkt, hvor de afviser Trojkaens nedskæringspolitik og, grundlæggende set, bryder med den tidligere regerings accept af Trojkaens memorandum. Jeg mener, man bør se lidt anderledes på det. Jeg mener, at den græske regerings aktuelle politik faktisk er et håbefuldt tegn på, at Grækenland kunne blive en bro mellem Europa og BRIKS-landene. Lad mig blot sige et par ord om dette, for jeg ved, at det er et kontroversielt spørgsmål.

I Tyskland er folk meget oprørte over situationen, hvilket er forståeligt, når man tager i betragtning, at fr. Merkel og hr. Schäuble har været hovedfortalerne for Trojka-politikken. Men ser man på den udvikling, der har ført til den græske situation, så var det Goldman Sachs, der for flere år siden manipulerede med de statistiske tal for at gøre det muligt for Grækenland at komme med i euroen, hvilket EU vidste. Der er ingen, der kan påstå, at EU ikke vidste dette, men EU ønskede at inkorporere Grækenland og lukkede derfor øjnene for denne udvikling, og euroen var lige fra begyndelsen en kunstig konstruktion, der ikke kunne fungere; dette har vi sagt, og vi har skrevet om dette, at man ikke kan have en valutaunion, der inkluderer lande, der har så forskellig karakter, som de lande, der blev anbragt i

den europæiske møntunion. Det var ikke, hvad man kalder en optimal valutazone – man havde lande, der fuldstændig havde landbrugsstruktur, som Grækenland og Portugal, og så havde man højt udviklede lande, som Tyskland og et par andre lande. Så det var helt tydeligt, at euroen fra begyndelsen var resultatet af en geostrategisk beslutning om at inddæmme Tyskland og forhindre en selvstændig, tysk rolle i f.eks. samarbejdet med Rusland på det tidspunkt. Hvis der er spørgsmål til denne udtalelse, vil jeg med glæde besvare dem under spørgsmål og svar, som kommer senere.

Det, jeg siger, er, at euroen ikke kunne fungere, og ikke fungerede, og da man gennemtvang politikken med de forskellige redningspakker, så kom alle de penge, som Grækenland fik, aldrig til Grækenland. Det var altid udelukket en forholdsregel til redning af de europæiske banker, og hvis Grækenland nu kræver en gældskonference som den, man havde for Tyskland i 1953, så er det et meget legitimt krav, for det meste af den græske gæld er ikke legitim. En gældskonference, der kan adskille den legitime og den illegitime gæld og aftale en realistisk plan for tilbagebetaling, for man kan ikke få betaling på gæld fra et land, hvor økonomien ikke fungerer.

Det er ligesom i Shakespeares berømte skuespil [Købmanden fra Venedig], som I nok husker, hvor der kræves et skålpund kød som betaling; og det forlangte Trojkaen, de forlangte at få et skålpund kød. Tallene er uhyrlige. Siden Trojkaen har administreret den græske gæld, har der været en stigning i forholdet mellem gælden og BNP fra 120 til 177 %, så gælden er altså steget enormt, mens man fulgte Trojkaens politik. Realøkonomien kollapsede med en tredjedel; dødsraten steg, fødselsraten faldt, selvmordsraten steg, og det græske folks lidelser var utrolige. Det har I muligvis ikke læst i de etablerede medier; men vi har mange kontakter i Grækenland, og det græske folk var virkelig desperat; de kunne ikke se, at der var noget håb.

Med den nye regering tror jeg, at der er håb, og jeg kan kun håbe på, at folk i Europa vil være fornuftige og stoppe denne konfrontationspolitik, som EU, i hvert fald som udgangspunkt, synes at have indledt. Jeg mener, at de første erklæringer fra Grækenland er meget lovende; de har afvist at øge sanktionerne mod Rusland; og jeg mener det er meget vigtigt, at de har sagt, at de ikke mener, at krig er en måde at løse konflikter på. De sagde, at de vil have stærke forbindelser til BRIKS-landene ved at have flere relationer med Rusland, Kina og Indien, og at de ønsker at forøge Grækenlands manøvermuligheder. Dette bør ikke ses som en trussel, men som et håbefuldt tegn, for, som jeg sagde, så kan denne nye, græske regering blive en bro til de asiatiske BRIKS-lande.

Glass-Steagall og nyt kreditsystem nu

Hvorfor siger jeg, at det transatlantiske finanssystem står foran en nedsmeltning? Der er almindelig enighed om, at for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne i dag er 40 % større

end i 2008; deres eksponering over for risici fra derivater er langt større end i 2008, ja, faktisk har Bank of America en 85 %'s større eksponering over for derivater end dengang, og det er en håbløs situation, bl.a. pga. de faldende oliepriser, som selvfølgelig har mange årsager. En årsag er naturligvis den massive produktion af skiferolie i USA, og en anden årsag var OPEC-landenes beslutning om at holde olieprisen nede. Det var hovedsageligt Saudi-Arabien, der indtog denne holdning på det nylige OPEC-møde i Wien, som økonomisk krigsførelse imod Rusland. Det havde til hensigt at føje yderligere til sanktionerne, til den økonomiske krigsførelse mod Rusland. Men, som præsident Putin bemærkede på et tidspunkt, så udviklede det sig til en boomerang, for nu rammer det for-store-til-at-lade-gå-ned-

Ledere af de to partier i Grækenlands nye regering: Alexis Tsipras (t.h.) og Panos Kammenos. Kammenos talte på Schiller Institutets internationale konference den 19. oktober 2014. Se: www.newparadigm.schillerinstitute.com/

bankerne i USA, der har en eksponering på omkring en billion dollar i investeringer, som selskaber foretog i skiferolie og -gas, og nu sidder de med en gæld, hvis tilbagebetaling er afhængig af en oliepris på 80, 100 til 120 dollar pr. tønde, og den aktuelle oliepris ligger på omkring 45 dollar pr. tønde. Dette har skabt en situation, hvor man kan sige, at det er en parallel til 2007, hvor det sekundære ejendomsmarked i USA kollapsede, og mange millioner husejere sad med ejendomsprioriteter, der var knyttet til en huspris, der lå meget højere, end husenes værdi kom til at blive pga. af kollapsede af ejendomsmarkedet. Dette førte så til en nedsmeltning, der som en konsekvens førte til Lehman Brothers' og AIG's sammenbrud i 2008; og hvis man husker det, så opstod der panik på de finansielle markeder over, at finanssystemet kunne fordampe. Ulykkeligtvis blev der på dette tidspunkt ikke gennemført nogen reformer eller lovreguleringer af banksystemet; man fik den ene bailout-pakke efter den anden og kvantitative lempelser, først gennem Federal Reserve Bank, dernæst gennem Bank of Japan og nu gennem Den europæiske Centralbank, hvor hr. Draghi har sagt, at han vil gøre alt for at redde euroen, hvilket betyder, at han nu trykker penge ubegrænset. Dette har ført til en situation, hvor boblen praktisk talt er blevet større, og selv konservative folk, som f.eks. Thomas Hoenig, der er næstformand for FDIC (USA's statslige indskudsgarantifond, -red.) i USA, mener, at hvis blot en af for-store-til-at-gå-ned-bankerne gik fallit, ville det føre til et systemisk kollaps. Folk som Bill Cross fra PIMCO har f.eks. brugt sammenligningen med en supernova; at hvis finanssystemet eksploderede, ville det være som med en supernova, der i sine sidste levem minutter blæses op, fordi den får tilført ekstra energi, men dernæst falder sammen. Og det er så nogenlunde den tilstand, finanssystemet befinder sig i, for man har i øjeblikket en eksponering til derivater på 2 billioner dollar, og hvis man fortsætter med bailout for at dække det, vil man ende med inflation som under Weimar-Tyskland. Hvis man forsøger at løse det problem gennem bail-in (ekspropriering af bankindeståender, -red.) efter Cypren-modellen, hvilket man forsøgte for halvandet til to år siden på Cypren,

ved grundlæggende set at ekspropriere folk, der har konti i bankerne, bankaktier osv., så vil man ikke være i stand til at fremskaffe 2 milliarder; man vil kunne skaffe omkring 1 % af dette beløb. Med andre ord, så er dette finanssystem fuldstændig bankerot. Det eneste håb er at gennemtvunge den slags reformer, som Franklin D. Roosevelt indførte i 1933, da han gennemtvang en Glass/Steagall-bankopdeling ved at indføre en statsgaranti for de kommercielle banker og stoppe finansieringen af gælden og de finansielle tab i investeringsbankerne, hvad enten det er gennem skatteborgernes penge eller kvantitative lempelser, eller gennem investeringsbankernes adgang til bankkonti i de kommercielle banker [se bagsiden]. Hvis man stopper alt det, og man ikke har flere bailouts, så må investeringsbankerne selv bringe deres regnskaber i orden, og i nogle tilfælde blive nødt til at erklære sig insolvente og lukke butikken. Det er ikke en dårlig ting.

Dernæst må vi naturligvis have et kreditsystem i traditionen efter Alexander Hamilton, USA's første finansminister, som på det tidspunkt, i kølvandet på Den amerikanske Revolutions Uafhængighedskrig, oprettede en Nationalbank, og dernæst må man udstede kredit udelukkende til produktion og stoppe kasinoøkonomien. Dette er ikke nogen utopisk mulighed; der er i øjeblikket fremlagt lovforslag i Repræsentanternes Hus, der støttes af flere end 30 kongresmedlemmer, mener jeg, og et lignende lovforslag er fremlagt i Senatet. Under den tidligere kongressamling havde lignede lovforslag flere end 100 kongresmedlemmers støtte, og der er i øjeblikket en voksende bevægelse til fordel for dette i det Demokratiske Parti og nogle steder i det Republikanske Parti. Folk i Europa ved det ikke, men før den sidste kongressamling sluttede, ringede Wall Street-bankerne, Jamie Dimon fra JPMorgan, personligt til kongresmedlemmerne og senatorerne og lagde pres på dem, for at de skulle afskaffe den sidste lovregulering, som eksisterede i Dodd/Frank-loven, nemlig, at FDIC skulle garantere tab som følge af handel med derivater, hvilket betyder, at skatteyderne skal betale, hvis investeringsbankerne lider tab fra derivathandel! Det var en restriktion, der eksisterede i Dodd/Frank-loven, og Jamie Dimon ringede og lagde pres på kongresmedlemmerne for at de skulle fjerne denne restriktion, og det gjorde de. Men det har skabt en boomerang-effekt, for folk sagde, at dette var for meget. Hvis Wall Street tager magten over Kongressen, ja, så kan man glemme det. Robert Reich, den tidligere arbejdsminister i Clinton-regeringen, har netop kommet ud og sagt, at ved det næste præsidentvalg bør man kun tillade kandidater, der ikke er finansieret af Wall Street. Om det sker eller ej står hen i det uvisse, men det er et meget godt krav.

Der var mange artikler i den amerikanske presse efter midtvejsvalget, om den rolle, »mørke penge« spillede ved valget. »Mørke penge« er penge, som privatinteresser kan give til de såkaldte »Super PACs« (Super Political Action Committee), og disse Super PACs finansierer så reklamer og andre ting, der ikke er penge direkte til kandidaterne. Men hvis man kan have ubegrænsede midler til en kampagne, så rejser det spørgsmålet: Er der stadig demokrati, hvis disse private penge kan købe valgene? Så der er et oprør imod alt dette, for det har nået et omfang, hvor det er blevet tydeligt, at man må vælge mellem Wall Street på den ene side og Den amerikanske Forfatning, Kongressen og magtens deling på den anden. Jeg vil bare sige, at dette spørgsmål er et varmt emne i debatten i USA.

Finanssystemets sammenbrud og atomkrig

Mange mennesker kan ikke se forbindelsen mellem det umiddelbart overhængende sammenbrud af det transatlantiske finanssystem og faren for krig, men jeg mener, det er meget vigtigt, at folk forstår dette, for det drejer sig ikke blot om Ukraine-spørgsmålet. Det drejer sig om den kendsgerning, at da Sovjetunionen opløstes i 1991, åbnede der sig en mulighed for at etablere en fredsorden for det 21. århundrede. Den ene supermagt var forsvundet, fjenden var væk, kommunismen var der ikke mere, og det ville have været fuldstændig muligt at gå i den retning, som vi på det tidspunkt foreslog (se billedet). Da Berlinmuren faldt, havde vi allerede foreslået Den Produktive Trekant, som var idéen om, at nu, hvor Jerntæppet, Berlinmuren, ikke længere var der, så kunne man forbinde området Paris-Berlin-Wien, der udgør en trekant på størrelse med Japan, hvor man har den største koncentration af industrikapacitet i verden, hvilket stadig er tilfældet, og at forbinde dette gennem investeringer i højteknologi, magletoget, HTR-kernekræfter og andre avantgarde-teknologier. Dette kunne så bruges som en videnskabelig motor i en politik for at udvikle og integrere Øst- og Vesteuropa. Vi foreslog at bruge denne motor til dernæst at skabe udviklingskorridorer til Warszawa, til Kiev og til Balkanlandene. Forskellen mellem dette, og hvad der rent faktisk skete, var, at vi sagde, at man på denne måde kunne bruge COMECON's industrier, som var udmærkede industrier. Hvis man

f.eks. havde taget Tjekkioslovakiets værktøjsmaskinekapacitet og anbragt det på en pram og sejlet det til afrikanske lande. Så ville de være blevet meget glade for disse industrier. Disse industrier var fantastisk produktive, men de kunne ikke konkurrere på verdensmarkedet, og vores politik ville have tilladt disse industrier at blive brugt op, så at sige, før man erstattede dem. Det ville have været en meget

Schiller Instituttets forslag efter Berlinmurens fald om infrastrukturinvestering i trekanten Paris-Berlin-Wien, med udviklingskorridorer til resten af Europa.

Schiller Instituttets forslag til Den Eurasiske Landbro fra 1991

bedre måde at håndtere situationen på, end det, der skete. Men ulykkeligvis havde man på det tidspunkt Bush senior-regeringens neokonservative ved magten i USA, og de besluttede simpelt hen at satse på PNAC, projektet for det nye, amerikanske århundrede. Der var også idéer, der kom fra folk som Richard Perle, Rumsfeld, Cheney og Robert Kagan (ægtemand til den nu så berygtede Victoria Nuland), som gik ud på ikke at tillade et land, eller en gruppe af lande, at blive stærkere end USA. Så begyndte de at satse på et imperium; idéen om at påtvinge regimeskift i ethvert land, der modsatte sig globalisering. Dette indledtes med Den anden Golfkrig; blev dernæst afbrudt i 8 år under Clinton-regeringen, men kom så fuldt ud tilbage med Bush junior-regeringen og fortsattes under Obamaregeringen. Det er bl.a. grunden til, at vores politik ikke blev vedtaget, på trods af at det var en meget populær politik blandt mange industrifolk i Europa. Bush senior, Margaret Thatcher og François Mitterand besluttede at reducere Sovjetunionen fra at være en supermagt til at blive et råvareeksporterende tredjeverdensland. De gennemtvang »chokterapien«, hvis I husker Jeffrey Sachs og andre såkaldte økonomer. Jeffrey Sachs har i mellemtiden forandret sig lidt, men dengang var han en af hovedpersonerne i chokterapien. Denne politik reducerede på tre år, fra 1991 til 1994, Ruslands industrikapacitet til blot 30 % af dets tidligere kapacitet. I Jeltsin-perioden – I ved nok, at der er skrevet en hel del bøger om denne periode af sådanne personer som Sergei Glazyev og professor Menschikov om, at dette var en periode med folkemord mod Rusland. Da Sovjetunionen kollapsede i 1991, forlængede vi den oprindelige Produktive Trekant til at blive Den eurasiske Landbro (se billede). Vi sagde: »lad os forbinde Europas befolknings- og industricentre med Asiens gennem udviklingskorridorer«, og fandt, at de bedste ruter var den gamle, transsibiriske jernbane og den antikke kinesiske Silkevej. Denne Silkevej ville så forgrene sig med en gren, der gik gennem Tyrkiet og ind i Europa, og en anden, der gik gennem Iran og Indien og hele vejen til Indonesien. Der var desuden mange udløbere. Vi fortsatte med kampagnen for denne løsning, og vi afholdt hundreder af seminarer i disse år, og blev ved med at organisere for dette.

Vestens nye doktrin om førsteangreb

Lad mig nu gå tilbage til denne globaliseringspolitik, der lykkedes med at gennemføre regimeskift imod Irak, imod Libyen og som blev forsøgt gennemført imod Syrien. Det blev gennemført imod Janukovitj i Ukraine; der var den farvede revolution i Georgien, den orange revolution i Ukraine i 2004, og der var faktisk mange andre såkaldte farvede revolutioner, i Thailand f.eks., og i øjeblikket et sådant forsøg i Mexico. Meget af det arabiske forår var ikke så romantisk, som mange mennesker forledtes til at tro, for NGO'erne var en betydningsfuld faktor. I Egyptens tilfælde gav det heldigvis bagslag og fungerede ikke. Men instrumentet med de farvede revolutioner var et instrument for denne form for geopolitisk regimeskift finansieret vha. NGO'er. Farvede revolutioner og sanktioner er alt sammen metoder til krigsførelse, og jeg mener, det er presserende nødvendigt, at dette bliver forstået. Vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig, og vi bør derfor ikke holde os til diplomatiske vendinger, for så er vi her måske ikke til at diskutere ret meget længere.

I samme periode, i 1980'erne – og det er her, krigsfaren stammer fra – havde vi krisen med mellemdistanceraketterne. Mange mennesker var bekymrede over, at en affyring af et missil ved et uheld, eller ved en uforudsigelig fejltagelse, kunne have ført til Tredje Verdenskrig ved en fejltagelse, for advarselstiden for affyring af SS20- og Pershing2-missiler var blevet reduceret til blot nogle få minutter. På det tidspunkt advarede folk som Helmut Schmidt, korrekt, om, at vi var på randen af Tredje Verdenskrig; hundrede tusinder af mennesker gik på gaden for at advare om, at dette kunne ske. Men dengang havde man stadig NATO-doktrinen om Gensidigt Garanteret Ødelæggelse (MAD-doktrinen). Det var idéen om, at man ikke kunne bruge atomvåben, fordi det ville føre til udslættelsen af civilisationen. Det fungerede. Selv under den kolde krig havde man en norm for opførsel blandt supermagterne. Nyligt offentliggjorte dokumenter har afsløret, at der, selv på højdepunktet af den cubanske missilkriser, var en direkte forbindelse mellem Kennedy og Krustjov, og denne mekanisme var med til at afspænde situationen. Denne adfærdsnorm eksisterer ikke

længere, og mange mennesker har givet udtryk for ekstrem bekymring. Det gælder f.eks. den tidligere russiske udenrigsminister Igor Ivanov, eller Michael Stürmer, en tysk historiker, der for nylig er kommet ud med erklæringer om, at denne norm er forsvundet. En anden ting, der ligeledes er bekymrende, er, at doktrinen om Gensidigt Garanteret Ødelæggelse stadig eksisterer for Rusland, for Kina og sandsynligvis for andre atommagter, men ikke eksisterer for Vesten. Der har været et skift i militærdoktrinen, som har været offentliggjort i diverse publikationer. Et skift over til en førsteangrebsdoktrin og idéen om, at det er muligt at lancere og vinde et førsteangreb og uskadeliggøre en modstanders gengældelseskapacitet. Dette blev f.eks. publiceret i *Strategic Studies Quarterly*, som er en officiel publikation fra det Amerikanske Luftvåbens Universitet, allerede den 1. marts 2013. To forfattere, Kier Lieber og Daryl Press, professorer fra Georgetown og Dartmouth universiteterne, skrev grundlæggende set, at udviklingen af den amerikanske militærdoktrin havde nået et stadium, hvor der er en idé om, at man, gennem modernisering af sigtemekanismen og nye teknologier ville kunne uskadeliggøre ABM-systemer, strategiske ubåde, overvågnings- og rekognosceringssystemer, offensive cybervåben og ICBM'ere.

For to år siden kom Izborsk-klubben, som er en klub af russiske intellektuelle, der rådgiver præsident Putin, til en lignende konklusion, og udgav et 85-siders dokument, hvor de advarede mod netop dette og inkluderede nogle anbefalinger til, hvad Rusland skulle gøre som svar på dette.

I mellemtiden har forskellige mennesker advaret mod en lignende situation, inklusive i en artikel for nylig i det amerikanske magasin *The Nation* fra december sidste år, hvor Theodor Postol, der er historiker og militæranalytiker, udgav en offentlig advarsel om, at den aktuelle strategi i USA og NATO er baseret på konceptet om et førsteangreb. Han forklarer forskellige træk af dette, med en konklusion om, at dette er meget farligt og selvmorderisk, fordi denne antagelse er baseret på en fundamental fejltagelse: den erkender ikke den fundamentale forskel mellem en konventionel krig og en atomkrig. I en konventionel krig forsøger man at svække en modstanders militære kapacitet maksimalt ved at ødelægge så meget som muligt af hans militærudstyr, infrastruktur og industricentre osv., og man prøver at vinde denne krig, og det er så det. Men idéen om, at man i en atomkrig kan eliminere modstanderens totale atomvåbenarsenal, er en total absurditet. I tilfælde af en russisk eller kinesisk fejlsluttelse af, at der er et indkommende missil, er varslingsstiden, der nu er tilbage, omkring tre minutter. Rusland har reageret på alt dette ved at opgradere sin militærdoktrin, som Putin annoncerede det efter juleferien. Den russiske militærdoktrin siger nu, at kombinationen af det globale missilforsvarssystem, Prompt Global Strike-doktrinen, som er en førsteangrebsdoktrin, NATO's udvidelse op til Ruslands grænser, samt det faktum, at USA har opstillet dødbringende våben i Baltikum, Polen, Rumænien og Bulgarien, tilsammen udgør en omringning af Rusland, og at alt dette skaber en situation, hvor Rusland grundlæggende set forbeholder sig retten til anvendelsen af atomvåben, for at forhindre et sådant førsteslagsangreb, hvis man kommer til den konklusion, at der er en optrap-

ning i gang.

Dette viser, i hvilken grad vi befinder os på randen af udslettelse netop nu. Dette er tydeligvis en politik, der udgør en fare for menneskeheden. Den militære udviklingshistorie viser, at der altid finder uheld sted, og at der kan forekomme en mistolkning af en udvikling, der kunne føre til en sådan respons. Jeg mener, at vi nu befinder os i en situation, hvor det er bydende nødvendigt, at vi bevæger os væk fra dette. Faren for, at menneskeheden måske ikke vil være her i fremtiden, er virkelig til stede. Vi har udgivet en hel masse artikler, som jeg gerne vil have, at folk læser, så de bliver bekendt med dette, hvis man ikke allerede har gjort det, for faren for krig er så nær. Jeg ved, at Gorbatsjov, som er ret vellidt i Vesten, selv om han ikke er så populær i Rusland, flere gange på det seneste, senest i går, har advaret om, at den kolde krig er i færd med at blive til en varm krig. Den tyske koordinator for russisk politik, Gernot Erler, afviste for nylig i en tale dette og sagde, nej, vi er ikke tæt på en verdenskrig; men hvis der var et forsøg på en militærløsning af situationen i Ukraine, så kunne han dog se, at Gorbatsjov-scenariet kunne blive til virkelighed.

Lige i øjeblikket – jeg tror det var i går – var der med Minsk-diskussionerne små skridt, der antydede, at Poroshenko måske vil stoppe offensiven, men han har tidligere sagt, at han ønsker at forene Ukraine med militære midler. Hvis man ser på den ukrainske hær – hvordan de bomber deres egen befolkning i Østukraine, og de forskellige erklæringer om, at man vil generobre Krim med militære midler – så mener jeg, at vi sidder på en krudttønde. Jeg ønsker at sige dette med den største tydelighed, for forbindelsen mellem det kollapsende finanssystem, som på en vis måde er udtrykket for denne idé om at have dette imperium, og de militære reaktioner i Ukraine, må ses som en og samme politik.

USA og Europa må gå sammen med BRIKS

Det må virkelig blive forstået, hvorfor vi netop nu indleder en kampagne, hvor vi siger, at den eneste måde, hvorpå vi kan komme ud af dette næsten håbløse rod, er ved at tage imod præsident Xi Jinpings tilbud om, at USA og Europa bør gå med i BRIKS' politik for den Nye Silkevej.

For omkring halvandet år siden annoncerede præsident Xi Jinping, at Kina lancerede Den nye Silkevej. Da vi hørte det, åbnede vi ikke en flaske champagne, men gjorde noget tilsvarende. Vi var virkelig glade, for vi forstod, at dette var, hvad vi havde kæmpet for i 24 år. Det var vores politik for Den eurasiske Landbro, som vi på det tidspunkt kaldte Den nye Silkevej. Det første skridt var, at præsident Xi Jinping annoncerede det, som man nu kalder »En vej, et bælte«: at bygge Den nye Silkevej fra Kina gennem Centralasien og hele vejen til Europa. Dernæst annoncerede Xi Jinping i november 2013 Den maritime Silkevej, som referer til admiral Zheng He i det 15. århundrede, i Stillehavet og Det indiske Ocean. Dette blev føjet til Den nye Silkevej. Næste skridt fandt sted i maj 2014, på det store topmøde i Shanghai mellem præsident Putin og præsident Xi Jinping, der førte til et strategisk partnerskab mellem Rusland og Kina. Man indgik 48 store aftaler om samarbejde, inklusive den 30-årige aftale om gasleverancer fra Sibirien til Kina og

bygningen af en gasrørledning. Dette forårsagede en masse reaktioner i Vesten, men de fokuserede kun på denne gasaftale. Alt imens var virkeligheden den, at der var tale om et meget vigtigere, strategisk partnerskab mellem de to lande.

Det næste skridt, der virkelig skabte en helt ny situation, var topmødet i Fortaleza, Brasilien, den 15. juli 2014. Her indgik lederne fra BRIKS-nationerne en aftale, som man kun kan kalde en ny, økonomisk verdensorden, et nyt økonomisk verdenssystem, der allerede den næste dag blev udvidet gennem møder mellem lederne af BRIKS-landene og de latinamerikanske lande i CELAC og UNASUR, hvor man også indgik utrolige aftaler.

Hvis man ser på antallet af økonomiske aftaler mellem alle disse lande siden da, inklusive lande fra ASEAN og lande fra Afrika, så har man et enormt antal økonomiske aftaler. Lad mig blot nævne nogle stykker af dem, for det er temmelig bjergetagende, og alt dette er ikke kendt, det er ikke blevet publiceret i de vestlige medier. Hvis man læser de etablerede medier, så er det eneste, man finder ud af, at præsident Xi Jinping besøgte Sri Lanka, og at Indien nu er meget oprørt, fordi Kina vil bygge en havn i Sri Lanka, og Sri Lanka er Indiens baggård. Det er det rene nonsens, for dette er en del af Den maritime Silkevej, og Indien og præsident Modi er meget tilfredse med, at Xi Jinping har udvidet de økonomiske relationer med Sri Lanka. I øvrigt er alle disse aftaler bygget på de principper for udenrigspolitik, som Xi Jinping har udarbejdet. Bekymringen om, at Kina nu er ved at overtage hele verden, er ubegrundet. Det er ikke tilfældet, for Kinas politik bygger på et helt anderledes, aksiomatisk grundlag. Man følger princippet om gensidig respekt for de andre landes totale suverænitet, de ønsker ikke eneheredømme. Man ønsker ikke at blande sig i andre landes interne anliggender, men ønsker samarbejde til gensidig nytte. Det er en politik for en win-win-situation, hvor hvert land er med til at handle i den andens interesse, og det er således et helt andet koncept end det, som man læser om i de vestlige medier. Det, disse lande i mellemtiden har indgået aftaler om, er at skabe en særlig infrastrukturfond mellem Kina og Latinamerika/Det caribiske Forum. Man har skabt en BRIKS-sammenslutning for energi, der inkluderer en reservebank for atommateriale og et institut for energipolitik. Man er ved at bygge en sekundær Panamakanal gennem Nicaragua; der er et kæmpe samarbejde mellem Rusland og Nicaragua, hvor Rusland eksporterer landbrugsprodukter og værktøjsmaskinteknologi, og de eksporterer GLONASS GPS-systemet til Nicaragua og man samarbejder inden for mange andre områder.

Rusland-Cuba: 10 aftaler, deriblandt modernisering af Marielle-havnen, bygningen af en lufthavn og bygningen af kernekraftværker. Rusland-Argentina: et fremskredent samarbejde inden for energi, luft- og rumfart, kommunikation, våbenproduktion, atomkraft, afsaltning af havvand. Peru-Brasilien: bygningen af et transkontinentalt jernbanesystem fra Peru til Brasilien, inklusive Bolivia. Bolivia er for resten et slående eksempel på, hvad der kan ske med et udviklingsland, hvis de rette betingelser skabes. Præsident Evo Morales var kokainbonde, før han blev præsident, og landet var ikke i den bedste økonomiske tilstand, men med det nuværende samarbejde med Rusland og Kina satser Bo-

livia på atomkraft og er i gang med at anskaffe sig satellitter, enten gennem samarbejde med Kina eller import derfra, og dermed gøre Bolivia til et af de lande, der deltager i rummet. Det er meget spændende.

Brasilien-Rusland har et strategisk partnerskab, syv betydningsfulde bilaterale traktater, luft- og landforsvarssystemer; hvor man samarbejder om et fælles luftforsvarssystem Pantsir, et satellitnavigationssystem og samarbejde om atomkraft.

Brasilien-Kina: et strategisk partnerskab der inkluderer samarbejde om infrastruktur og rummet, udveksling af forskning, militært samarbejde, hvor Brasilien sælger fly til Kina, samarbejde om satellitprogrammer til rekognoscering af Jorden, hvor fire satellitter allerede er sendt ud i rummet, og hvor Kina udvikler raketterne og Brasilien udvikler kredsløbssatellitterne. Argentina og Kina har et omfattende samarbejde. Venezuela-Kina: en langtrækkende, strategisk alliance.

Indien-Kina: 10 store aftaler, bl.a. indenfor atomkraft, med et særligt samarbejde om at udvikle thorium-cyklussen til brug for atomkraft og højtemperaturs kernekraftsreaktorer. Rusland og Kina planlægger i samarbejde at bygge flydende atomkraftværker til at forsyne store industriforetagender, som f.eks. olieboringer på havet, med energi.

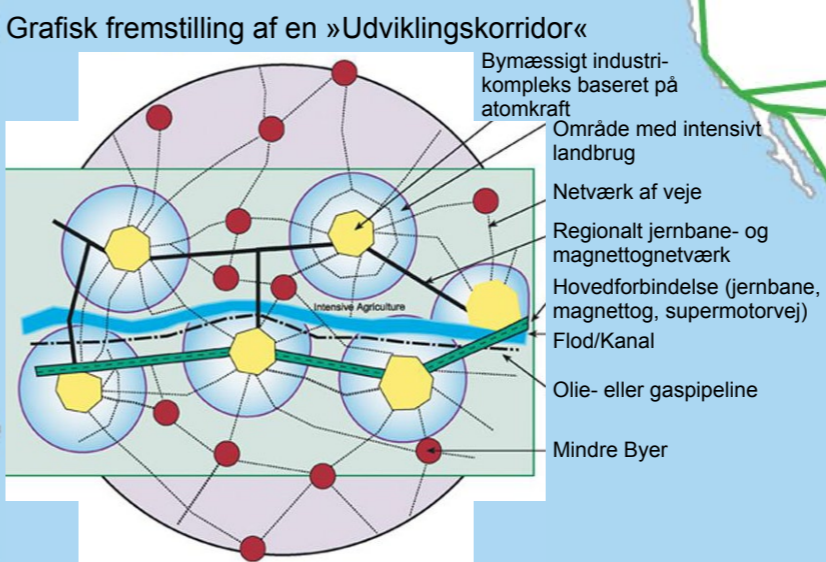
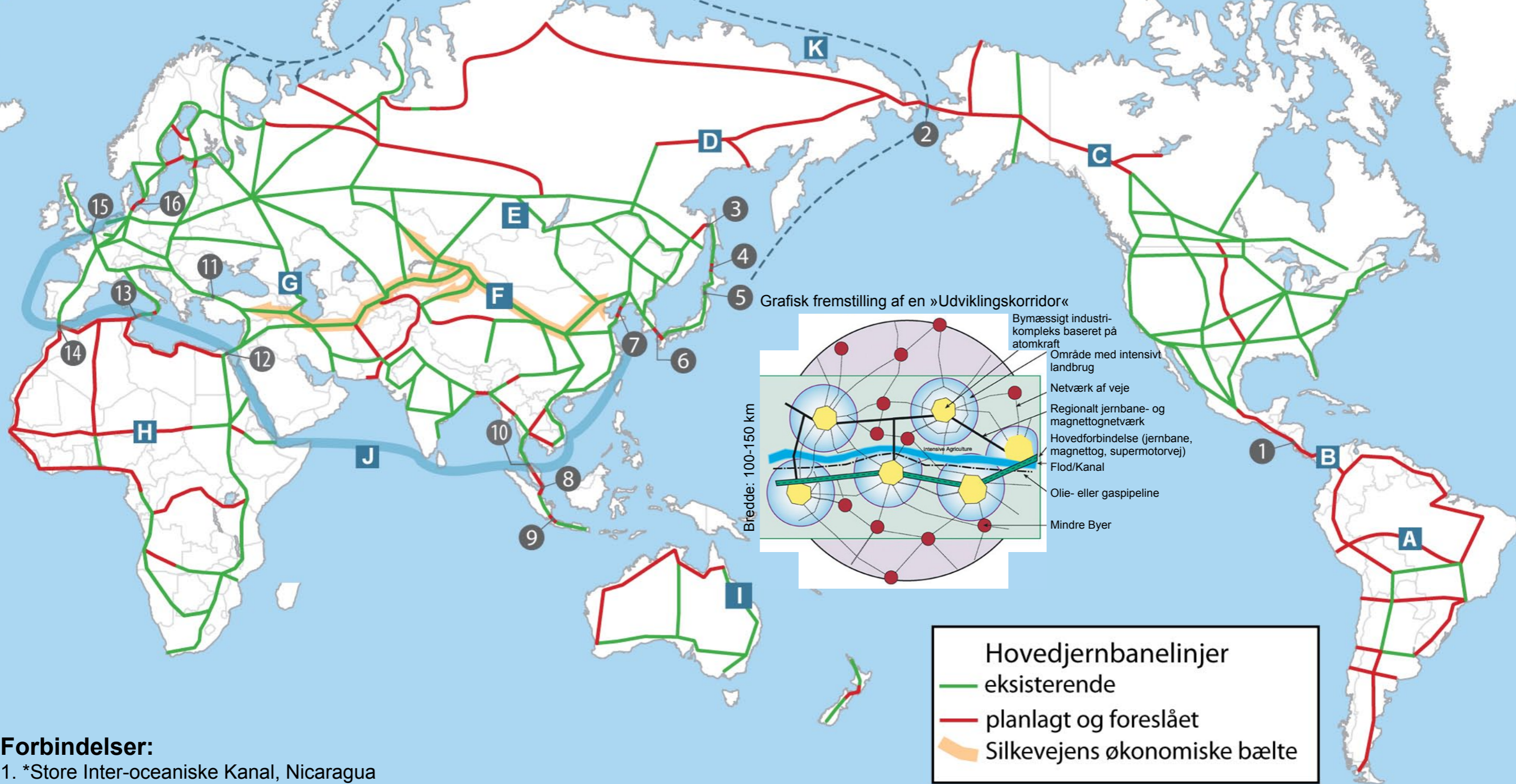
Jeg kunne blive ved med dette, det er enormt. Der er en total forandring i det økonomiske samarbejde, og spørgsmålet lyder altid, hvem skal finansiere alt dette? BRIKS-landene har skabt et nyt kreditsystem, der er en parallel til IMF og Wall Street. Kina fik grundlagt den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) med deltagelse af 21 asiatiske nationer sidste oktober, og AIIB har en startkapital på 100 mia. dollars. På topmødet i Fortaleza besluttede BRIKS-landene at danne en Ny Udviklingsbank, ligeledes med en startkapital på 100 mia. dollars og etablerede det såkaldte Contingency Reserve Arrangement, CRA, der er en form for valutapulje, som kan forsvare alle de deltagende lande imod valutaspekulation. Man har taget ved lære af krisen i Asien i 1997, som var årsagen til, at Den eurasiske Landbro ikke blev bygget tidligere.

Jeg burde have nævnt, at vi i allerede i 1994 foreslog, at de asiatiske lande burde afholde en konference om Den eurasiske Landbro. Det gjorde den kinesiske regering i 1996 gennem en stor konference i Beijing med titlen »Den eurasiske Landbro og det deltagende område langs med Den eurasiske Landbro«. Jeg var inviteret til at tale på konferencen, og den kinesiske regering sagde, at de ville vedtage Den eurasiske Landbro som Kinas langsigtede, strategiske perspektiv frem til 2010.

Det begyndte så, f.eks. blev jernbanelinjen fra Kina til Iran, til Marshad, færdig nogle få uger senere. Men så kom krisen i Asien, og som I nok husker, så var det en periode, hvor spekulanter som George Soros spekulerede mod de asiatiske valutaer. I Malaysias tilfælde, så spekulerede George Soros værdien, eller den rigdom, som det malaysiske folk havde skabt igennem fyrrer år, som præsident Mahathir sagde på daværende tidspunkt, væk på blot en uge. Mahathir kaldte derfor George Soros for en kriminel. Andre valutaer – i Thailand, Filippinerne, ja selv Japan – blev spekuleret ned, for nogle valutaers vedkommende med 80 %.

Verdenslandbro-netværket – Hovedforbindelser og Korridorer

*Beslutede, under opførelse eller færdige projekter

Forbindelser:

1. *Store Inter-oceaniske Kanal, Nicaragua	9. Bro over Sundastrædet
2. Tunnel under Beringstrædet	10. Kra-landtangen med Krakanal
3. Forbindelsen mellem Sakhalin-øen og Fastlandet (Rusland)	11. *Jernbanetunnel under Bosporusstrædet
4. Tunnel mellem Sakhalin og Hokkaido	12. *Udvidelse af Suezkanalen
5. *Seikan-tunnelen	13. Forbindelsen Italien-Tunesien
6. Undersøisk tunnel Japan-Korea	14. Tunnel under Gibraltarstrædet
7. *Bohai-tunnelen	15. *Tunnel under Den engelske Kanal
8. Bro over Malaccastrædet	16. *Skandinaviske kontinentale forbindelser

Korridorer:

A *Transkontinental jernbane mellem Peru og Brasilien	E Transsibiriske korridorer
B Darien-Gab-jernbaneforbindelse mellem Nord- og Sydamerika	F *Det økonomiske Silkevejsbælte
C Jernbane fra Alaska og Canada til resten af det kontinentale USA	G *Internationale Nord/Syd-transportlinje
D Beringstrædeforbindelse	H *Jernbanelinjer tværs over Afrika
	I Australiske Ring-jernbane
	J *Maritime Silkevej
	K *Nordlige Søroute

De asiatiske lande skabte så Chiangmai-fonden, som deres første forsøg på at beskytte sig imod en sådan spekulation.

CRA-puljen, der er etableret med 100 mia. dollar, men som kan udvides efter behov, er designet til at beskytte de deltagende lande mod sådanne angreb. Men det er ikke det hele; der er ved at blive skabt andre kreditinstitutioner. Der er planer om at etablere en Shanghai Cooperation Organization Bank; Kina har for nylig etableret en Ny Silkevejs-Udviklingsfond med 40 mia. og en Maritim Silkevejsfond med 20 mia. og har i løbet af de seneste dage i Hongkong etableret en ny Energiinvesteringsfond, som også har sagt, at den vil etablere et finansieringsarrangement med 20 mia. i startkapital til finansiering af infrastruktur i forbindelse med den Nye Silkevej. Dette er virkelig et parallelt kreditsystem, der er ved at vokse frem, der ikke er tilgængeligt for spekulation, men i stedet er specifikt rettet mod finansiering af infrastrukturprojekter.

Europa og USA må tage sig sammen og indføre en Glass/Steagall-bankopdeling og gå over til et kreditsystem, hvilket var, hvad Franklin Roosevelt gjorde i 1930'erne. Roosevelt gennemtvang Glass/Steagall i 1933 sammen med den berømte New Deal, som var infrastrukturprojekter, bl.a. med Tennessee Valley Authority-programmet og andre lignende infrastrukturprogrammer, gennem hvilke det lykkedes ham at bringe USA ud af 1930'ernes depression. Den mekanisme til finansiering, som Franklin Roosevelt dengang brugte, var Reconstruction Finance Corporation (Samarbejdet til at finansiere genopbygning), og det var et lignende grundlag i form af Kreditanstalt für Wiederaufbau (Kreditanstalten til genopbygning) i Tyskland, der var med til at transformere Tyskland i løbet af blot få år i efterkrigstiden fra en økonomisk ruinhob til det berømte tyske, økonomiske mirakel.

Det var statslig skabt øremærket kredit til veldefinerede projekter til gavn for det almene vel. Ikke til spekulation, men udelukkende til projekter der genopbyggede økonomien. Dette er derfor en gennemprøvet model, og en referenceramme, der kan bruges i dag uden problemer.

Lyndon LaRouche havde ret!

Det er virkelig en fantastisk situation, og vi har fremstillet denne rapport, som er en 370-siders undersøgelse, for i mellemtiden - da chokterapien blev gennemtvunget med IMF, globalisering og fjernelse af enhver regulering af banksystemet - så antog vi hele tiden, at dette finanssystem ville komme til et punkt, hvor det kollapsede. Faktisk er hr. LaRouche, det må jeg som hans hustru sige, med få undtagelser, den eneste økonom i Vesten, der fortjener titlen økonom, for han har været den eneste økonom, hvis økonomiske prognoser vedholdende var korrekte.

Allerede i 1971, da Nixon tog dollaren af guldet og fjernede de faste vekselkurser, sagde hr. LaRouche faktisk, at, hvis Vesten forblev på denne kurs, så ville det komme til en ny depression med fare for fascisme. Det sagde han i 1971, og denne specifikke analyse var en af grundene til, at jeg gik ind i hans organisation, der var meget lille på det tidspunkt, og det var der også mange andre, der gjorde. Der er flere grunde til det, men dette overbeviste mig virkelig, for det er meget tydeligt, at hvis man går tilbage til monetarisme

og lægger kreditskabelsen i hænderne på private interesser, hvilket er, hvad Nixons beslutning gjorde, for det gav mulighed for privat kreditskabelse på udenlandske markeder, på De caribiske Øer og andre steder, så fører det til en situation, hvor man mere og mere går væk fra produktion, og hvor filosofien bliver, at 'penge skaber penge'.

Ved hvert trin, hvor finanssystemet gik i den forkerte retning, satte hr. LaRouche fingeren på det og sagde, at hvis det fortsætter på denne måde, så vil det få de følgende konsekvenser. For eksempel holdt han en meget berømt videokonference den 25. juli 2007, en uge før krisen på det sekundære ejendomsmarked startede i USA, hvor han sagde, at finanssystemet var færdigt, og at det eneste, man nu ville få at se, var, hvordan de forskellige aspekter ville kom op til overfladen. En uge senere skete det, og hr. LaRouche foreslog blot en uge senere Loven til beskyttelse af husejere og banker af 2007, som, hvis den var blevet gennemført, ville have standset det sammenbrud, som efterfølgende indtraf. Hvis folk i dag leder efter løsninger på denne krise, bør de ikke gå til de økonomer, der vedholdende har taget fejl. De bør gå til den ene økonom, og hans medtænkere i andre lande, hvis analyser af krisen hele tiden har været korrekt.

Verdenslandbroen, en kort gennemgang

Det, vi har foreslået med denne *EIR*-rapport, er i virkeligheden en arbejdsplan for, hvordan verden kan komme ud af denne krise. Som jeg nævnte, så har vi videreudviklet vores oprindelige forslag om Den eurasiske Landbro til at blive til Verdenslandbroen (se billede). Her ser man, at det faktisk er en plan for, hvordan man kan forene fem af Jordens kontinenter gennem infrastrukturkorridorer, tunneller og broer, således, at når dette program er blevet gennemført om måske ti eller tyve år, så vil man kunne rejse med højhastighedstog fra Chiles sydspids op gennem Syd- og Nordamerika, over Beringstrædet og til Mumbai, Indonesien, og hele vejen til Kap Det gode Håb i Sydafrika. Det vil være hurtigere end det i øjeblikket er at rejse med skib. Disse højhastighedsjernbaner er meget bedre, for det er ikke blot et transportsystem fra A til B men udviklingskorridorer. Lad mig hurtigt gennemgå de forskellige broer og tunneller (se midtersiderne).

Nr. 1 er den sekundære Panamakanal, der allerede er ved at blive bygget. Den påbegyndtes af Kina sidste december og vil forbinde Stillehavet med Atlanterhavet, være 278 km lang og give beskæftigelse til 50.000 arbejdere. Der vil blive bygget to nye havne og to nye lufthavne. Nye industrier vil blive bygget, cementindustrier, stålindustrier, og det vil tage fem år at færdiggøre kanalen. Det skal bemærkes, at tysk fjernsyn rapporterede om dette, men det eneste, de hæftede sig ved, var, at 10-100 fiskere, der lever ved de søer, som kanalen vil gå igennem, skulle flyttes til et andet sted. De sagde: 'Hvad med disse fiskeres menneskerettigheder? Det er så frygteligt.' Eftersom de tyske medier er fuldstændigt, eller næsten fuldstændigt, 'grønne', så undlod de at rapportere, at dette fuldstændigt vil ændre levestandarden i Nicaragua. Det vil forbedre den forventede levealder, det vil transformere Nicaragua fra et fattigt til et velstående land, og dette program er blot begyndelsen.

Nr. 2 er tunnelen under Beringstrædet, som vil forbinde

Alaska med Sibirien. Dette projekt er allerede i den russiske regerings officielle statsprogram, og præsident Putin har meddelt at man har til hensigt at bygge dette. Kina har udtrykt stor interesse, og også Korea og andre lande ønsker at deltage. Det er selvfølgelig en bro for potentielt at opbygge fred mellem USA og Rusland, men det er også ekstremt afgørende for at opbygge infrastrukturen i Fjernøsten og i Ruslands arktiske områder. Disse områder er vældigt rige på råmaterialer, og i denne del af Rusland finder man alle de grundstoffer og isotoper, som er i Mendelejevs periodiske system. De findes imidlertid under arktiske forhold, og det er ikke let at udvinde råstoffer, der findes i øde områder med permafrost. Man må først bygge byer, som gør det muligt for mennesker at bo der, og Rusland har derfor planer for bygningen af en by, hvor man, grundlæggende set, har hele byen under tag, så man kan leve der. Umka er navnet på denne planlagte by.

Nr. 3 er en tunnel mellem Sakhalin-øen og Rusland, der vil blive 7,3 km lang og forbinde Japan med den eurasiske landmasse.

Nr. 4 er en tunnel mellem Sakhalin-øen og øen Hokkaido. Det vil enten være en tunnel eller en bro på 45 km, der vil forbinde den japanske ø med Rusland, og dermed forbinde Japan med Den eurasiske Landbro.

Nr. 5 er Seikan-tunnelen, som allerede blev taget i brug i 1988. Den er med 53,85 km i øjeblikket den længste og dybeste jernbanetunnel i verden, og den blev selvfølgelig anset for at være af afgørende betydning for foreningen af den japanske nation.

Nr. 6 er en tunnel under havet mellem Japan og Korea, som vil forbinde Japan og Sydkorea og blive 128 km lang.

Nr. 7 er Bohai-tunnelen, som er en tunnel under Bohai-strædet, 100 km lang, som vil skabe en forbindelse med højhastighedstog mellem de to kinesiske byer Dalian og Yantai.

Nr. 8 er Malaccastrædet, der forbinder Malaysia med Indonesien, og dette finansieres allerede siden 2006 af den kinesiske Eximbank. Dette projekt er i gang.

Nr. 10 er Krakanalen, som ville løse det aktuelle flaskhalsproblem som det stærkt trafikerede Malaccastræde udgør. Dette er meget vigtigt, for Sydøstasien vil have den største handelsvolumen, da man har den største befolkningkoncentration i den del af verden. Malaccastrædet er i øjeblikket fuldstændig overtrafikeret med fare for ulykker, og der er pirater og alle mulige slags problemer. Derfor er Krakanalen ekstremt vigtig for at skabe en sekundær handelsrute, og Japan, Sydkorea, Malaysia og Thailand viser stor interesse for, at få bygget netop denne forbindelse.

Nr. 12 er fordoblingen af Suezkanalen, som allerede er i gang i Egypten. Den påbegyndtes sidste august og er allerede halvt færdig. Det er fantastisk, for under el-Sisis præsidentskab har han fuldstændigt forandret atmosfæren i Egypten ved at sige, at han vil skabe beskæftigelse til alle yngre mennesker. Fordoblingen af denne kanal vil reducere transporttiden fra 11 til 3 timer. Kanalen vil skabe to færdselsveje, så skibe kan sejle i to retninger samtidigt, og den vil blive knyttet til en hel mængde agro-industrielle projekter, der gennem afsaltning af havvand vil gøre ørkenen grøn, og simpelthen fuldstændigt forandre situationen i Egypten.

Nr. 13 er forbindelsen mellem Italien og Tunesien. Dette er en bro over Messinastrædet, der vil forbinde det italienske fastland med Sicilien, og dernæst en 5-rørs tunnel fra Sicilien til Tunesien, to til hhv. gods og passagerer i begge retninger, og en til service.

Nr. 14 er tunnelen under Gibraltarstrædet, hvor der allerede er udarbejdet en forundersøgelse. Det schweiziske firma, der præsenterede en undersøgelse for EU-kommisjonen på vegne af den spanske og den marokkanske regering i 2009, sagde, at det absolut kan lade sig gøre at bygge en tunnel, selv om det er en stor udfordring, for strædet er 300 m dybt og relativt smalt, ca. 40 km. Strømmen er meget stærk, så det er en ingeniørmæssig udfordring at bygge en tunnel, men dette firma sagde, at de havde evnen til at gøre det. Det besluttede EU naturligvis ikke, for man er underlagt Trojkaens nedskæringspolitik, men nu, med de nye muligheder, kan dette blive realiseret, og dermed skabe endnu en bro fra Europa og ind i Afrika.

Hvis I nu ser på bogstaverne, så er A den transkontinentale jernbane fra Peru til Brasilien og B er forbindelsen over Darien-gabet, som vil færdiggøre en interamerikansk jernbane hele vejen fra Alaska til Tierra del Fuego i Argentina. Den vil skabe en forbindelse gennem et sumpområde på over 100 km, der i øjeblikket mangler, så man kan rejse med tog fra Nordamerika til Sydamerika. Bogstavet F er det faktiske økonomiske Silkevejsbælte, der går fra Kina gennem Centralasien til Europa. Det er allerede ved at vokse ind i Europa, fordi premierminister Li Keqiang mødtes med 16 statschefer i Bukarest for et år siden, hvor man indgik en aftale om, at Kina skulle hjælpe med at bygge hurtige jernbanesystemer ind i Øst- og Centraleuropa. Senere var der et lignende topmøde i Beograd i Serbien, hvor Balkanlande indgik aftale med Li Keqiang om at bygge denne form for infrastruktur ind i Balkan.

Bogstavet H er jernbanelinjerne tværs over Afrika, fra Dakar til Djibouti, og fra Kap Det Gode Håb til Cairo. Da premierminister Li Keqiang var i Afrika sidste år, tilbød han, at Kina ville hjælpe med at forbinde alle de afrikanske hovedstæder gennem et højhastigheds jernbanesystem, hvilket der selvfølgelig er et presserende behov for.

Kinas udvikling, Månen og fusionskraft

Lad mig sige et par ting om Kina. Kina har, som I ved, skabt den mest utrolige økonomiske udvikling, som noget land har skabt, noget som helst sted. Jeg var tilfældigvis i Kina for første gang i 1971. Jeg var med båd, og jeg kunne rejse i nogen tid, fra Shanghai, fra Tien Tsin Xing Kao i Beijing, og jeg kan forsikre jer om, at Kina under Kulturrevolutionen var et fuldstændigt ødelagt sted. Rødgardisterne skabte ravage, de overmalede kulturbygninger, Sommerpaladset i Beijing, med rød farve, og de satte de få uddannede erfarne ingeniører i et genopdragelsesprogram på landet. Kina var i en forfærdelig forfatning.

Da Firebanden var blevet væltet, og Deng Xiaoping begyndte med de økonomiske reformer, gjorde han det, at han sendte delegationer af økonomer til Japan, USA, Frankrig og Tyskland, og de rapporterede alle tilbage om, hvad disse lande gjorde anderledes end det, Kulturrevolutionen gjorde. De kom tilbage, og husk, at i 1976 var disse

europæiske lande stadigvæk ikke så monetaristiske, som de er nu, de havde stadig økonomisk vækst, og de fungerede relativt godt. Så Deng Xiaoping begyndte at gennemføre et par af disse reformer, der tilfældigvis var i overensstemmelse med Sun Yat Sens tidligere politik. Deng Xiaopings reformpolitik igangsatte et utroligt økonomisk opsving i Kina, hvor de i begyndelsen begik nogle fejl.

Da Kina gik med til at være lavtlønsproducent til de billige eksportmarkeder i USA og Europa, begik de nogle fejl; de forurenede luften, de forurenede vandet, og Kina har i dag nogle store miljøproblemer, som smoggen; når der er smog i Beijing, kan man ikke trække vejret, og det er sundhedsfarligt. Men den kinesiske regering arbejder nu meget hårdt for at råde bod på disse ting, miljøbeskyttelse i Kina er ganske anderledes end i Tyskland. I Tyskland er 'de grønne' vanvittige, i Kina gør de det rigtige. Jeg siger dette, fordi miljøbevægelsen i Europa ikke er identisk med bekymringen for miljøet i Kina, og det er en meget afgørende forskel.

Da Kina havde gennemgået denne fase, var der en periode, hvor Kina uden tvivl kopierede en masse ting fra andre lande. Men hvis man tror, at det gør NSA ikke, så tror jeg, at man må korrigerer sine anskuelser. Hvis man f.eks. ser på Snowdens nylige afsløringer, der blev publiceret i *Spiegel*-magasinet, så forsøger NSA ikke blot at få en total overvågning af alle ens kommunikationer, men, som disse dokumenter viser, så har NSA i mellemtiden udviklet deres cyberkrigs-kapaciteter så meget, at de kan ødelægge al hardwaren hos både industri og militær, og ikke alene det; de kan også overtage deres modstanderes kontraspionage-kapaciteter, Ruslands og Kinas. Så når Kina 'lytter med', så lytter NSA også med! Jeg siger bare, at argumentet med, at Kina har kopieret meget, indeholder en masse hykleri.

Men denne fase er også forbi, for i omkring ti år har Kina udviklet avantgarde-viden inden for mange områder. Det er baseret på en model med videnskab som drivkraft. Kina er ved at uddanne sin egen arbejdsstyrke til det højeste mulige niveau. Kina vil f.eks. have 2.000 universitetsuddannede inden for fusionsenergi. Enhver studerende fra Asien eller Afrika, der ønsker at studere fusionsøkonomi og fusions-teknologi, tager til Kina for at studere. De tager ikke til Tyskland, for Tyskland har forladt atomkraft, og man kan ikke studere ret meget omkring disse ting i Tyskland. USA har ligeledes skåret finansieringen af NASA og lignende højteknologiske områder meget ned, så det er heller ikke dér, man tilrådes at tage hen. På nuværende tidspunkt er Kina den førende magt inden for rumfartsteknologi. Da Kina landsatte sit Yutu-månefartøj på Månen sidste år i december, så var det det mest avancerede rumprogram, noget land havde, for formålet med Kinas missioner med Chang'e-3, Chang'e-4 og Chang'e-5 er meget hurtigt, inden for kort tid, at udvinde helium-3-isotopen på Månen for at bruge den som brændstof ved produktion af fremtidig fusionsenergi her på Jorden [se billedet på bagsiden].

Det er en revolution i forhold til de fusionsprocesser, der anvender deuterium og tritium, som stadig er den traditionelle måde at skabe fusion på. Der må man generere elektricitet ved at anvende turbiner og har stadig en relativt lav udnyttelsesgrad af energien. Når man først går over til

en helium-3-baseret, anden generations produktion af fusionsenergi, kan man direkte udvinde elektricitet fra fusionsprocessen.

Det vil skyde os over i en fuldstændig ny fase af fusionsenergi, som så kan bruges til fremdrift og rejser i rummet. Det vil dernæst gøre det meget lettere at udføre større rejser ud i rummet, end det er nu, for lige nu er det en temmelige risikabel affære at sende folk til Mars. Disse skøre, private entreprenører, der samler millionærer til at rejse ud i rummet uden en mulighed for at komme tilbage, er virkelig ikke nogen særlig human måde. Det er en slags selvmordsmission. For det første er det ikke så rart, hvis man ikke kan komme tilbage, og for det andet, så begynder deres knoglerne at disintegrere, hvis astronauter, eller kosmonauter eller taikonauter opholder sig længe ude i rummet. Det problem har man endnu ikke løst. Så hvis man vil have lange rumrejser, må man have fremdrift ved hjælp af fusion. Så kan man sætte farten op til maksimum, og derefter bremse op, og på den måde kan man reducere rejsetiden til Mars til en meget kortere periode, måske en uge i stedet for et par måneder. Det er først muligt i fremtiden, men det er noget vi skal tænke over nu.

Det, som det her virkelig handler om, er et nyt paradigme for menneskeheden. Som jeg sagde, så står vi på randen af Tredje Verdenskrig, og hvis vi ikke, som art, tager skridtet ud over en gruppe nationers geostrategiske forsvar imod en anden gruppe af nationer, vil vi sandsynligvis ophøre med at eksistere. Jeg mener, at geostrategisk tænkning som sådan er et levn fra oligarki, fra imperium, fra en forkert opfattelse af, hvad det at være menneske handler om. Vi må skifte over til et nyt paradigme for, hvad menneskeheden identitet er. For at give jer det bedste billede af, hvad det betyder, så har I alle sammen set pressekonferencer med astronauter, kosmonauter og taikonauter, der rapporterer, at når man sidder på Den internationale Rumstation, eller i et rumskib, og man ser ned på vores planet, ser man en lille, blå planet. Man ser ingen grænser, og man ser i det perspektiv en planet, der ikke er så stor. Det er bare en lille planet i Solsystemet, Solsystemet er et lille element i Galaksen, og der er milliarder af galakser.

Vi bør tænke på, hvordan vi beskytter denne planet. Ikke på den måde, som klimafolkene siger, der manipulerer statistikken for at gennemtvunge, at man kan sælge CO2-certifikater, som er en stor forretning for hedgefondene. Jeg taler om planeten, f.eks. faren fra asteroider og kometer. For blot et par dage siden var der nogle meteoritter, der passerede vores Jord i kort afstand, og i øjeblikket har vi, så vidt jeg ved, ikke teknologierne til at afværge et sådant objekt. Hvis det ramte planeten Jord, kunne vi lide samme skæbne som dinosaurerne for 65 mio. år siden. Et nedslag fra et himmellegeme førte til udslettelsen af dinosaurerne og 96 % af alle arter, der levede dengang.

Vi må ændre vores tankegang. Vi skal beskytte den nationale suverænitet, fordi den er vigtig for folks identitet, deres sprog, deres kultur, deres poesi, deres identitet – det er derfor vigtigt at beskytte den nationale suverænitet. Men vi må også være verdensborgere og tænke på menneskeheden som helhed, for vi vil kun overleve som art, hvis vi handler sådan. Den bedste måde at gøre det på er at definere men-

Der var en meget produktiv dialog mellem Friedrich Schiller, digter, historiker, filosof (1759 – 1805, t.v.), Wilhelm von Humboldt, statsmand og filosof (1767 – 1835, siddende i midten), hans bror Alexander von Humboldt, videnskabsmand og opdagelsesrejsende (1769 – 1859, stående), Johann Wolfgang von Goethe, forfatter, videnskabsmand, filosof (1749 - 1832, t.h.), og Christian Gottfried Körner (1756 – 1831, ikke i billedet). Deres dialog var baseret på det ophøjede menneskesyn, som vi mangler i dag.

neskeheden ud fra fremtiden. Ikke at se på de nuværende konflikter, men tænke på, hvor vi ønsker at være om 10 år, om 100 år. Tænk blot på menneskehedens evolution.

Menneskeheden er anderledes i forhold til alle andre arter, fordi vi kan opfinde og gøre opdagelser vedrørende universelle fysiske principper. Intet andet levende væsen kan gøre dette. Der er intet dyr, der kan opfinde noget. Jeg elsker dyr, vi har altid haft hund og jeg har i øjeblikket en meget sød lille hund. Men hvor meget vi end elsker denne hund, og den bliver mere intelligent gennem interaktionen med mennesker, så kan ingen hund finde ud af, hvordan man producerer kaniner for at få bedre mad. Intet æsel har nogen sinde opfundet en gulerodsmark for at spise bedre morgenmad. Ingen ko tænker på at have en koloni på Mars for at studere, hvordan rummet ser ud fra dette perspektiv. Det er kun mennesket, der kan gøre sådan noget. Det er meget vigtigt, for 'de grønne' siger, at der ikke er den store forskel. Mennesket er blot en højere abe, og det må fuldstændigt afvises. Mennesket er unikt. Mennesket er den eneste art, der igen og igen kan opdage universelle love. Når man anvender disse opdagelser, fører det til en forøgelse af produktiviteten i produktionsprocessen, og det fører til en forøgelse af levestandarden og menneskets levealder - og til en forøgelse af planetens befolkningstæthed. Se blot på de seneste 20.000 år siden den sidste istid, eller blot 10.000 år. Det er ikke nogen lang periode, måske et par hundrede generationer, hvilket er meget kort tid. Et par hundrede generationer er jo ingenting. Tænk så på, hvor meget vi har udviklet os i denne periode. For 10.000 år siden kunne der leve 5 mio. mennesker på Jorden, og hvis vi var forblevet på det teknologiske niveau, hvor vi var jægere og samlere, ville befolkningen aldrig være blevet større. Vi ville have fået en biologisk katastrofe, for når alle bær og kaniner var blevet spist, og befolkningen var blevet for stor, ville

der have været en krise med hungersnød, der sandsynligvis ville have ført til, at civilisationen skrumpede ind, og en stor katastrofe.

Men mennesket er ikke som dyrene. Mennesket kunne udvikle landbrug, begyndte at tæmme dyr, begyndte at bruge redskaber indenfor landbruget. Dernæst udviklede menneskeheden fossilt brændstof til brug for ild, og mennesket er den eneste art, der har lært at bruge ild. Hvis man læser Aischylos' smukke tragedie, Den bundne Prometheus, så beskriver Prometheus, der selv var en titan, at han stjal ilden fra Olympen imod Zeus' vilje. Zeus hadede mennesker og ville ikke have, at menneskeheden skulle have ild, men Prometheus bragte den til menneskeheden.

Som straf lænkede Zeus ham til en klippe, hvor en ørn i al evighed åd hans lever. Men til trods for dette sagde Prometheus, at han var glad for, at han gjorde dette, for han kunne se alle de fordele, som mennesket fik gennem brug af ild. De kunne tilberede deres mad og bruge ilden til produktionsformål, der forøgede levestandarden. Man kan sige, at anvendelsen af ild blev videreudviklet af mennesket gennem den successive anvendelse af højere former for ild. Man brugte kul som brændsel, så koks, dernæst naturgas og olie. Så udviklede vi kernekraft, og vi er nu på vej mod den fjerde generation indenfor kernekraft i form af højtemperaturreaktorer og brugen af en thorium-cyklus.

Anvendelsen af fusionskraft kan vi allerede se i horisonten, og vi vil snart kunne kontrollere stof-antistofreaktioner som en kilde til energi. Det er i det mindste en mulighed ud i fremtiden. Det vil blive en total revolution med hensyn til energigennemstrømningstætheden, som stiger ved hvert nyt trin af denne udvikling.

Menneskets sande rigdom: Den kreative evne

Hr. LaRouches økonomiske teori, som virkelig er indeholdt i denne rapport, er ikke bare en ny model. Den er et fundamentalt anderledes koncept, der går væk fra monetarisme og erkender den menneskelige arts kreative evne som den eneste kilde til rigdom. Det er ikke besiddelsen af råstoffer eller Margaret Thatchers monetaristiske idé med at købe billigt og sælge dyrt, som er kilden til rigdom. Det er udelukkende menneskets kreative evne, der er kilden til rigdom. Det kan udtrykkes således, at der er en sammenhæng mellem den forøgede energigennemstrømningstæthed i produktionsprocessen på forskellige trin, som jeg netop beskrev det, og det er grundlaget for den mulige relative befolkningstæthed, eller som hr. LaRouche har udtrykt det, så er der en potentiel, relativ befolkningstæthed som kan

oppebæres af energigennemstrømnings-tæthed.

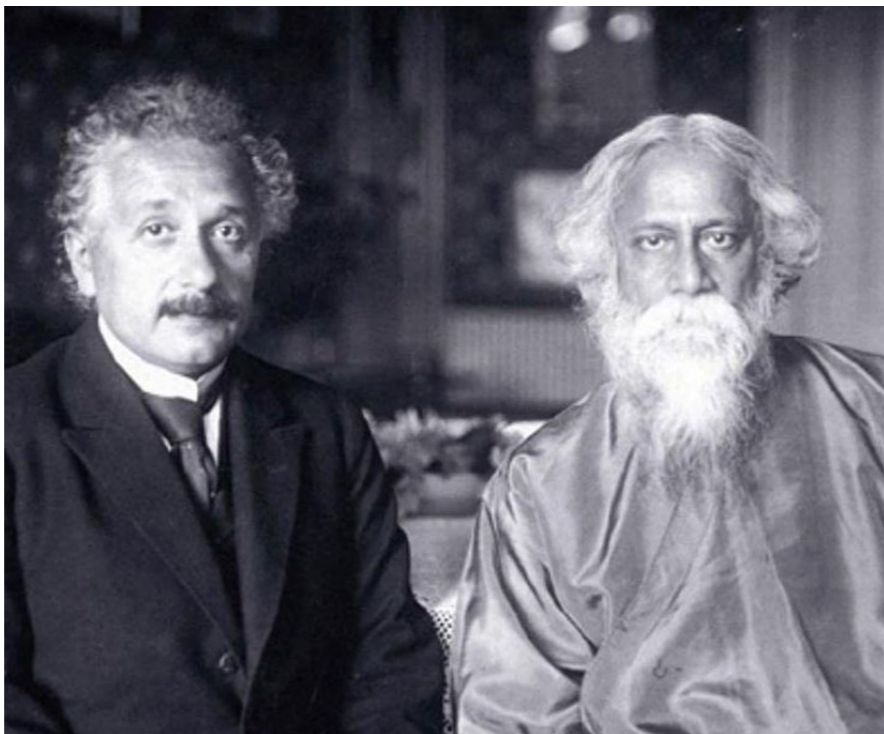
Når vi kommer frem til beherskelsen af fusionsenergi, så vil det give os ubegrænset råvaretilgang, fordi man med fusionsbrænderteknologi kan transformere ethvert affaldsprodukt til nye råstoffer, og samtidig give os energisikkerhed, fordi man kan bruge først deuterium og tritium, der findes i praktisk talt ubegrænsede mængder i verdenshavene, og dernæst udvinde helium-3 på Månen, som kan dække Jordens energibehov i mindst 10.000 år. Dette vil fjerne mange af årsagerne til konflikt mellem verdens lande, hvor man har været i krig pga. vand, energi og andre såkaldte knappe ressourcer. Vi vil nå en helt ny æra for menneskeheden.

Hvorfor koncentrerer vi os så ikke om menneskehedens fælles mål? Hvorfor får vi ikke et forceret program for opnåelse af fusionsenergi? Hvorfor får vi ikke et fælles samarbejde om rumforskning med det mål, at beskytte os mod de farer, der truer menneskeheden som helhed? Lad os gå ind i en helt ny æra, som jeg mener, vil være den eneste, der er menneskeheden værdig.

Vi er ikke dyr. Vi behøver ikke at slås for at få mad eller om ressourcer. Vi må have en vision for, hvor menneskeheden skal være, når vi bliver voksne. Den nuværende adfærd, hvor man slås om forskellige ressourcer, er ligesom de små drenge, der sparkes dig over knæene, fordi de er to år gamle. De er ubehagelige og endnu ikke ordentligt opdraget, for det er jo bare en infantil opførsel. Min vision om mennesket er helt anderledes. F.eks. kender I alle Einsteins korrespondance med sine samtidige, eller mellem Schiller og Humboldt, Alexander von Humboldt, og hans venner, mellem Schiller og Körner. Eller tag en anden kultur, tag Tagore, eller tag Vernadskij, eller alle lignende mennesker; når de udveksler tanker med venner og kolleger, så diskuterer de idéer. De diskuterer principper inden for videnskab og kunst.

Jeg mener, at vi kan nå frem til en menneskehed, ligesom Nicolaus Cusanus, Cusanskij, (Nikolaus von Kues). Han havde den idé, at den eneste årsag til, at mennesker fra forskellige nationer og forskellige kulturer kan kommunikere, er, at de alle har videnskabsfolk, der taler om universelle videnskabelige principper, som er de samme, hvad enten man befinder sig i Kina eller i Tyskland. Leibniz syntes f.eks., at det var spændende, at kejser Kangxi, der var hans samtidige, kom frem til de samme matematiske konklusioner, som Leibniz selv nåede frem til i Tyskland. Han sagde, at dette måtte skyldes, at der var en universel orden. Der eksisterer universelle principper, som vi kan kommunikere om. Det betyder, at der er én skabelse, der følger visse love, som gælder overalt.

Se f.eks. på, hvad der efter min mening motiverer Xi Jinping. Okay, han er stadig kommunist, men med kinesiske

Albert Einstein, videnskabsmand og amatørviolinist (1879 – 1955, t.v.), og Rabindranath Tagore, indisk forfatter, komponist, filosof, maler og musiker (1861 – 1941). Einstein var i dialog med mange om bl. a. videnskab og kunst inkl. Max Planck, Niels Bohr, Max Born og Tagore. Læs mere om Indiens nationaldigter Tagore: www.schillerinstitut.dk/si/?p=5225

karakteristika, ligesom de fleste kinesere er han konfucianer, fordi han har konfuciansk filosofi i sine gener. Jeg siger det sådan, fordi konfucianisme har været statsfilosofien i Kina i omkring 2.500 år. Hvis man ser på Konfucius' filosofi [se billedet på bagsiden], så er der en idé om, at en kosmisk orden også må virke i det politiske felt og indenfor økonomi. Selv før Konfucius var der idéen om, at der var en guddommelig orden, hvor regeringen måtte følge himmelens mandat. Hvis regeringen ikke fremmer det almene vel, så mister den sit himmelske mandat.

I konfuciansk filosofi har man begrebet 'ren', som modsvarer det kristne, platoniske begreb 'agape', kærlighed, og begrebet om, at en politik må være til fordel for kærligheden til det almene vel, til folket. I konfucianisme har man begrebet 'le', som er idéen om, at ethvert menneske må opfylde sin plads på den bedst mulige måde. Dette overensstemmer med Nicolaus Cusanus betragtning, at hvert mikrokosmisk individ må udvikle sig på den bedst mulige måde for at være i overensstemmelse med makrokosmos. Idéen om en harmoni, om, at man ikke behøver at forsvare den ens interesse mod den andens, men at man, som Xi Jinping siger, kan have en win-win-situation, hvor alle gør fremskridt, hvilket er Nicolaus Cusanus' idé om, at man kun kan have *concordantia*, harmoni, i makrokosmos, hvis hvert mikrokosmos udvikler sig i den andens bedste interesse, og vice versa.

Jeg mener, at vi nu er nået til et punkt, hvor menneskeheden enten tager springet ind i et nyt paradigme og bliver virkelig voksen gennem at skabe en forandring, en aksiomatisk forandring, som er lige så fundamental som ændringen fra Middelalderen og til moderne tider var. Et gennembrud, der personificeres af Nicolaus Cusanus, der var helt

Vladimir Vernadskij, russisk-ukrainsk videnskabsmand (1863 – 1945), og hans datter Nina. Han udviklede idéen om de tre, interaktive sfærer på Jorden: litosfæren (ikke levende), biosfæren (levende), og noosfæren (erkendelsesmæssigt liv), som bevidst transformerer de to andre sfærer.

bevidst om, at det, han skrev, var fuldstændig anderledes end det, skolastikerne og eleverne af Aristoteles, som peripatetikerne, sagde. Han skrev, at han var ved at udvikle en videnskabelig metode, der aldrig før har været tænkt. Det blev grundlaget for den moderne videnskab, på hvilken Kepler og Leibniz, og andre store tænkere som Vernadskij, byggede. De byggede videre på den forandring, som Nicolaus Cusanus havde forårsaget. Det er et sådant nybrud, som vi nu må gennemføre. Vi må bryde med oligarkisme, med imperialismen. Vi må gå over til menneskehedens fælles mål og en fælles fremtid.

Jeg mener, at de valg, der ligger foran os, er meget klare. Fra Schiller Institutets side har vi skrevet en appel, der opfordrer til dette. Den siger, at i en tid med termonukleare våben og faren for atomkrig, kan krig ikke være en metode til konfliktløsning, med mindre vi ønsker at sætte den menneskelige arts eksistens på spil. Vi opfordrer derfor USA og de europæiske nationer i særdeleshed til at tage imod det tilbud, som præsident Xi Jinping gav Obama på APEC-mødet sidste oktober, nemlig, at USA og Europa bør samarbejde med BRIKS-landene om udviklingen af den Nye Silkevej. Vi er begyndt at indsamle underskrifter, både blandt såkaldt almindelige mennesker, hvor vi har flere tusinde underskrifter, men vi har også omkring 300 underskrifter fra såkaldte VIP'ere, betydningsfulde personer fra institutionerne, hvilket allerede er meget imponerende.

Hvis man går ind på vores webside, kan man se, at der er et voksende antal personer, og hver dag kommer der flere underskrifter til. Jeg vil bede jer alle om at hjælpe os med at cirkulere denne appel, for det drejer sig ikke bare om, at de mennesker, der skiver under, herved giver udtryk for, at de er enige med os, men det er også en perfekt måde at gøre folk bekendt med dette alternativ, der, som jeg sagde, bliver holdt ude af Vestens etablerede medier. Så kan folk sige, nå ja, BRIKS har denne alternative model.

Det er en perfekt måde at få disse spørgsmål op på bordet til diskussion, og jeg vil virkelig bede jer om at hjælpe med at cirkulere denne appel, og gøre denne rapport om Verdenslandbroen kendt, for vi ville gerne have, at mange flere mennesker ikke alene studerer og læser den, men også kommenterer den. Skriver anmeldelser af den, publicerer disse anmeldelser i tidsskrifter og får ændret debatten. Jeg vil gerne have en situation, hvor der i Europa og USA er en diskussion om, hvor vidt vi skal vælge at have Tredje Verdenskrig, eller om vi hellere ønsker at gå med i BRIKS-samarbejdet. Det må være en offentlig debat, og jeg er helt overbevist om, at hvis befolkningen i Europa og USA vidste, i hvert fald for en stor dels vedkommende, at en sådan mulighed eksisterer, så ville de vælge BRIKS.

Stop atomkrigen og skab en kulturel renaissance

Vi befinder os i en kampagne for at stoppe Tredje Verdenskrig, for at gennemføre de eksisterende løsninger, gennemføre Glass-Steagall, gennemføre disse udviklingsprojekter, og simpelt hen forsøge at intervenere i situationen lige nu og for at fremme menneskeheden og skabe en ny renaissance. Jeg skulle måske derfor have omtalt, at dette ikke kun er et økonomisk program, men at vi også ønsker at kombinere det med en kulturel renaissance, for jeg tror, at alle, der tænker over det, ved, at den nuværende poplærkultur i USA og Europa er katastrofal. Videospillene, filmene, glorificeringen af vold for voldens skyld, der ikke har andet formål end at gøre de mennesker, der ser det, mere dyriske. Det har nu nået et punkt, hvor det virkelig truer vores unge menneskers og børns sjæle, og den kulturelle degeneration har nu nået et punkt, hvor det er svært at forestille sig, at det kan blive værre, selv om de hele tiden finder på noget værre hver dag.

Vi behøver en kulturel renaissance af den klassiske musik. Vi er blevet velsignet med en skøn, klassisk musik i Europa, og der er skøn, klassisk kultur i Kina, Rusland, Indien og andre nationer. Jeg mener, at vi må gå til de kulturelle højdepunkter i hver nation, genoplive dette, og dernæst have en dialog mellem civilisationer, hvor man kommunikerer ud fra sit eget højdepunkt til den andens bedste idéer. Så vil der absolut ikke være nogen konflikt, for mens disse kulturer er forskellige, så har de også fællestræk, som gør det tydeligt, at vi er en eneste menneskehed. Lad os ganske enkelt tage hinanden i hånden og forsøge at gøre dette.

Læs den ugentlige leder fra Helga Zepp-LaRouche

www.schillerinstitut.dk/si/category/alle-kategorier/helga-zepp-larouche/

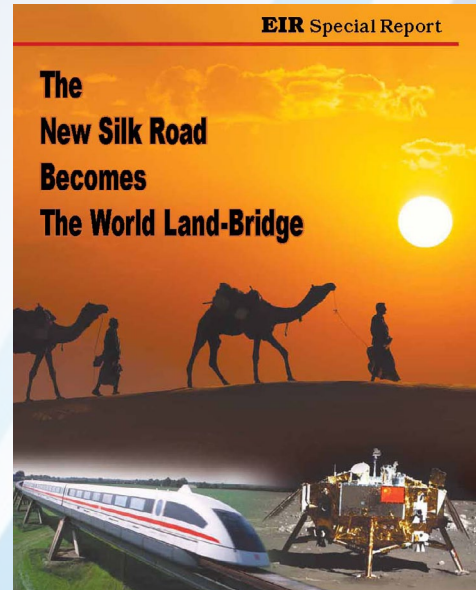
HVORFOR USA og EUROPA MÅ GÅ MED I BRIKS

EN NY INTERNATIONAL ORDEN FOR MENNESKEHEDEN

KØB/LÆS RAPPORTEN

20/36 sider, 40 kr. inkl. porto eller www.schillerinstitut.dk/si/?p=4898

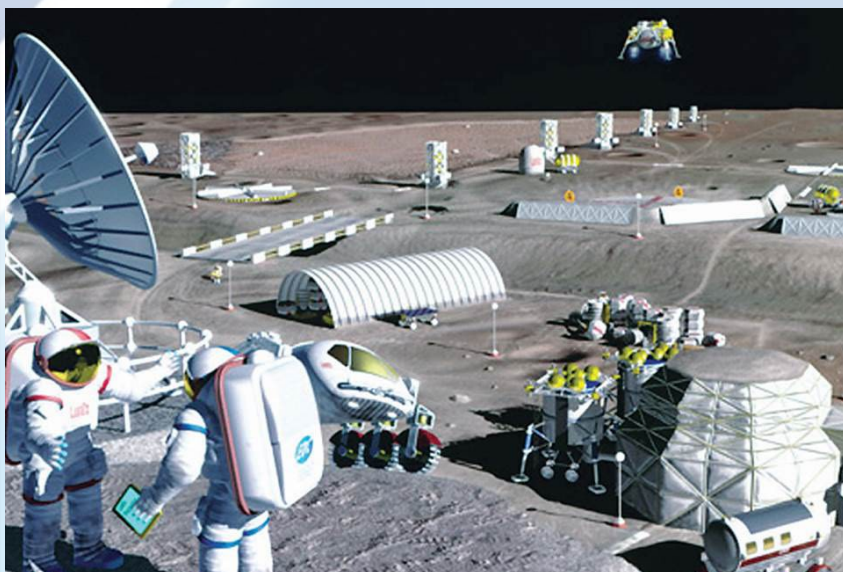
KØB RAPPORTEN

374 sider, 1500 kr. trykt, 1200 kr. pdf

Billedet t.v. viser princippet bag en Glass/Steagall-bankopdeling. Bankerne opdeles i banker, der kun udfører normal ind- og udlånsaktivitet, og som vil have et statsligt sikkerhedsnet, og investeringsbanker à la Saxo Bank, der må leve på egen risiko. Det vil fritage staten og skatteyderne for at skulle dække insolvente bankers spillegæld.

Billederne nedenfor viser den store, kinesiske filosof Konfucius. Han mente, at en harmonisk, kosmisk orden også må virke i det politiske felt og i økonomi – at der var en guddommelig orden, hvor regeringen må følge Himmels mandat. Hvis regeringen ikke følger Det almene Vel, mister den det himmelske mandat. T.h. vises en kunstners vision af fremtidens minedrift for helium-3 på Månen. Kinesernes Måneprogram er rettet mod at udvinde helium-3 på sigt til fusionskraftværker.

Schiller Institutets Nyhedsorientering er udgivet af Schiller Institutet. Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Anne Stjernstrøm. Eget tryk. Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. introduktion: 100 kr., Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408